

Oppepper

Thuis of op je werk, een Oppepper maakt je sterk

Nummer 24:7

Scheuren

Soms verbazen we ons er over dat ofschoon we toch zo ons best doen voor God, alles niet altijd gaat zoals we dat willen. Is dat telkens de schuld van onze geestelijke vijand, die weer op zoek is naar een manier om ons te doen struikelen? Soms wel, maar niet altijd, en daar gaat de Oppepper deze week over.

In het dagboek 'Springs in the Valley' wordt een verhaal beschreven van een oprechte gelovige die zijn koopwaar aan het einde van de negentiende eeuw per karavaan van de ene kant van het land naar de andere moest vervoeren. Dat was geen kleinigheid, want behalve dat zo'n tocht weken duurde, was het bekend dat een grote groep bandieten de omgeving onveilig maakte.

Maar de Christen had geen andere keus en besloot, na er uitgebreid over gebeden te hebben, God te vertrouwen. God zou hem en zijn koopwaar beschermen.

Maar de bandieten hadden daar vooralsnog geen oren naar. Een goede karavaan, zonder al te veel beveiliging zou een makkelijke prooi zijn. Al op de eerste nacht besloot de roverhoofdman om de karavaan met zijn handlangers te overvallen. Toen ze tot bij het kamp waren gekropen, onder de beschutting van de nacht, werden ze een paar meter voor het kamp gedwongen te stoppen. De boeven begrepen er niets van, want het hele kamp was omringd door stevige muren. Er was geen doorkomen aan en ze wisten niet waar die muren opeens vandaan kwamen.

"Dan doen we het morgenavond," bromde de onthutste roverhoofdman.

Maar de volgende nacht kwamen ze opnieuw voor die geweldige en ondoordringbare muur te staan.

Nogmaals dropen ze af om het de volgende nacht nog een laatste keer te proberen.

Die nacht stond de muur er weer, maar nu zaten er scheuren in de muur waar de boeven zich doorheen konden wringen. De ontzette roverhoofdman durfde echter niet verder te gaan met zijn overval. In plaats daarvan zocht hij de tent van de Christen op en maakte hij hem wakker.

"Ik was van plan jullie te beroven," zei hij gespannen. "Maar er is telkens zo'n muur om jullie kamp. Waar komt die vandaan en waarom zaten er deze nacht scheuren in? Als je mij het geheim vertelt zal ik jullie met rust laten." De verschrikte Christen schudde zijn hoofd en zei: "Ik weet niets van een muur. Wij bouwen geen muur. Het enige wat ik doe is bidden. Elke avond voordat ik ga slapen neem ik tijd om met God te zijn. Dan bid ik en trek ik me bij Hem terug. Ik vraag Hem om me te beschermen. Maar de afgelopen nacht was ik moe en had ik geen zin om te bidden en bad ik maar een halfslachtig gebed. Ik denk dat dit het antwoord is waar je naar zoekt. Door mijn halfslachtigheid ontstaan er scheuren in de verdediging die God voor me optrekt."

De roverhoofdman was diep onder de indruk en gaf die nacht zijn hart aan God.

Onze verdediging tegen het kwaad staat of valt met onze inzet en ons verlangen om dicht bij God te zijn. En dat is meer dan het overdenken waard.